

Berlin 2024

21. – 25. september

Rotur i Berlin 2024

Afgang fra Aalborg, lørdag, den 21. september 2024

Ankomst til Aalborg, onsdag, den 25. september 2024

Deltagere:

Andrea Welzel

Karin Randrup

Kim Winkel

Ricki Sørensen

Torben Hylle

Fem forventningsfulde roer fra Frederikshavn tog afsted, mens der fortsat var sommervej i det nordjyske. Vi var tre, der tog af sted ned Norwegian kl. 7.00 og to, der rejste med SAS kl. 9.40. Vi skulle alle videre med Norwegian fra København kl. 12.20. Der skulle tjekkes ind igen i København, da vi alle havde to separate rejser.

Den første "oplevelse" havde dem på den tidlige afgang allerede i Aalborg. Karin havde taget sin mands, Allans, pas med. Det var jo ikke så godt, når nu tyskerne vil holde mere øje med grænsen. Surt. Karin vil gerne have Andreas bilnøgle, for at køre hjem igen. Ricki, der allerede var gået igennem skranken, anede ikke, hvad der var sket og undrede sig bare, at damerne ikke kom efter. Nu var god råd dyr. Med hjælp fra en lufthavnsmedarbejder kom vi frem til en bedre løsning end at afbryde turen allerede inden den var startet. Vi havde jo god tid i København, og den kunne da udnyttes til at vandre over til lufthavnspolitiet og får udstedt en nødpas. Heldigvis havde Karin sit kørekort med billedelegitimation på sig, og dermed var det en smal og hurtig sag, at få en nødpas. Kr. 450,- fattigere kom hun så tilbage til os andre, der allerede var gået igennem sikkerhedskontrollen.

Kim og Torben kom efter, men havde ikke megen tid til overs, da sikkerhedskontrollen nu var noget mere optaget end tidligere på dagen. Efter denne forskrækkelse gik det videre til Berlin. Til Karins store ærgrelse var der dog ingen, der vil se hendes fine nye pas. Trælst.

Vi landede planmæssigt i Berlin, men kors, hvilken stor [lufthavn](#); 30 km i omkreds! Vi vandrede mindst en halv times tid, indtil vi fandt frem til S-Bahn. Som adviseret, så kørte den dog ikke, da skinnerne skulle renoveres. Det lignede helt hjemmelige forhold med de her togbusser. Efter vi endelig havde fundet frem til både bussen og billetautomaten, gik det af sted til [Grünau](#). Buschaufføren fortalte os, at der ingen kontrollør er i togbusserne, så reelt set, kunne vi havde nøjedes med at købe en korttursbillet i Grünau, og så tage sporvognen til roklubben.

Vi skulle til den sydøstlige del i Berlin, bydelen Treptow-Köpenick

Kilde: Wikipedia: [Berlin – Wikipedia](#)

Vores roområde

Grünau

I Grünau skulle vi handle i REWE. Thomas fra roklubben mødte os her. Pludselig stod vi med kufferter, ryksække og indkøbsposer. Dejligt, at Thomas ville køre vores bagage samt Karin, der fortsat var lidt ved siden af sig selv, til Rudershorner Ruderverein. Vi andre tog sporvognen.

Klubben havde planlagt, at vi alle skulle sove i et femsengsværelse, men nej, det ville blive for tæt. Mændene fik så lov til at komme i et 13-sengsværelse, og så kunne Karin og Andrea brede sig i det mindre værelse. Britta tildelte os en firer og efter vores ønske også en to'er; man kunne jo aldrig vide, om vi alle fem ville ro på samme tid. 😊

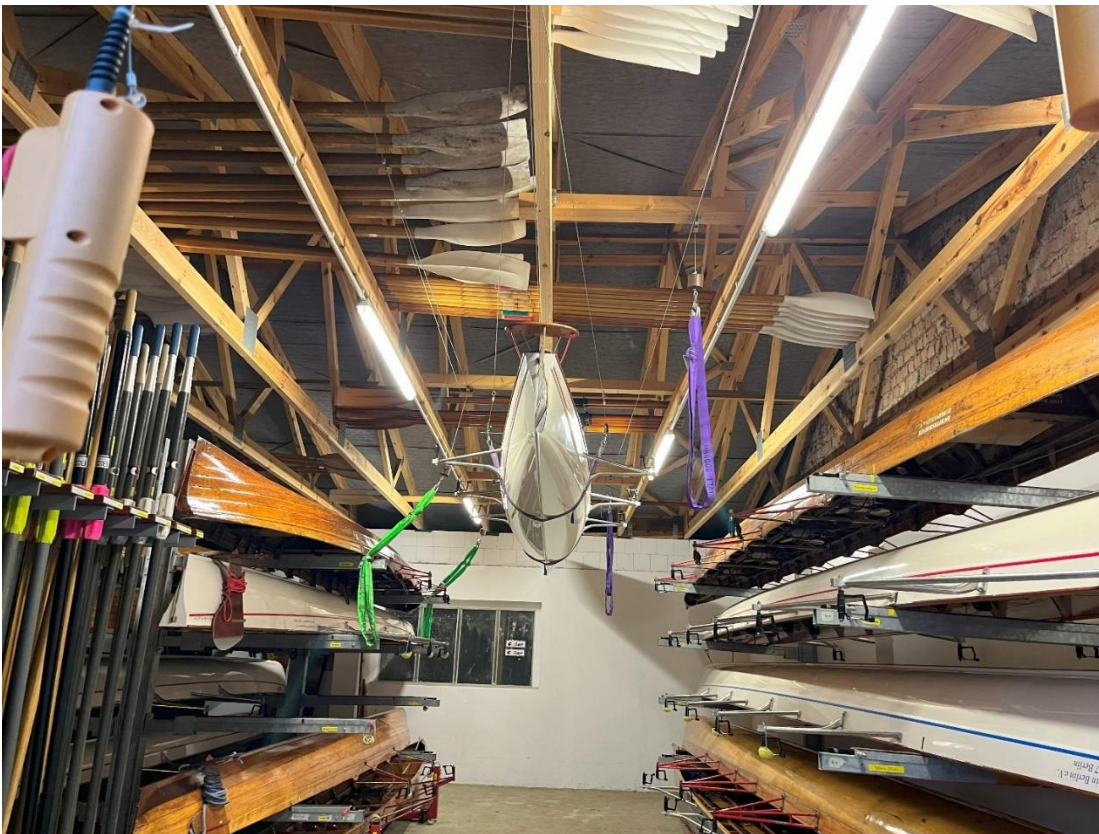

Alternativ knagerække i roklubbens klublokale

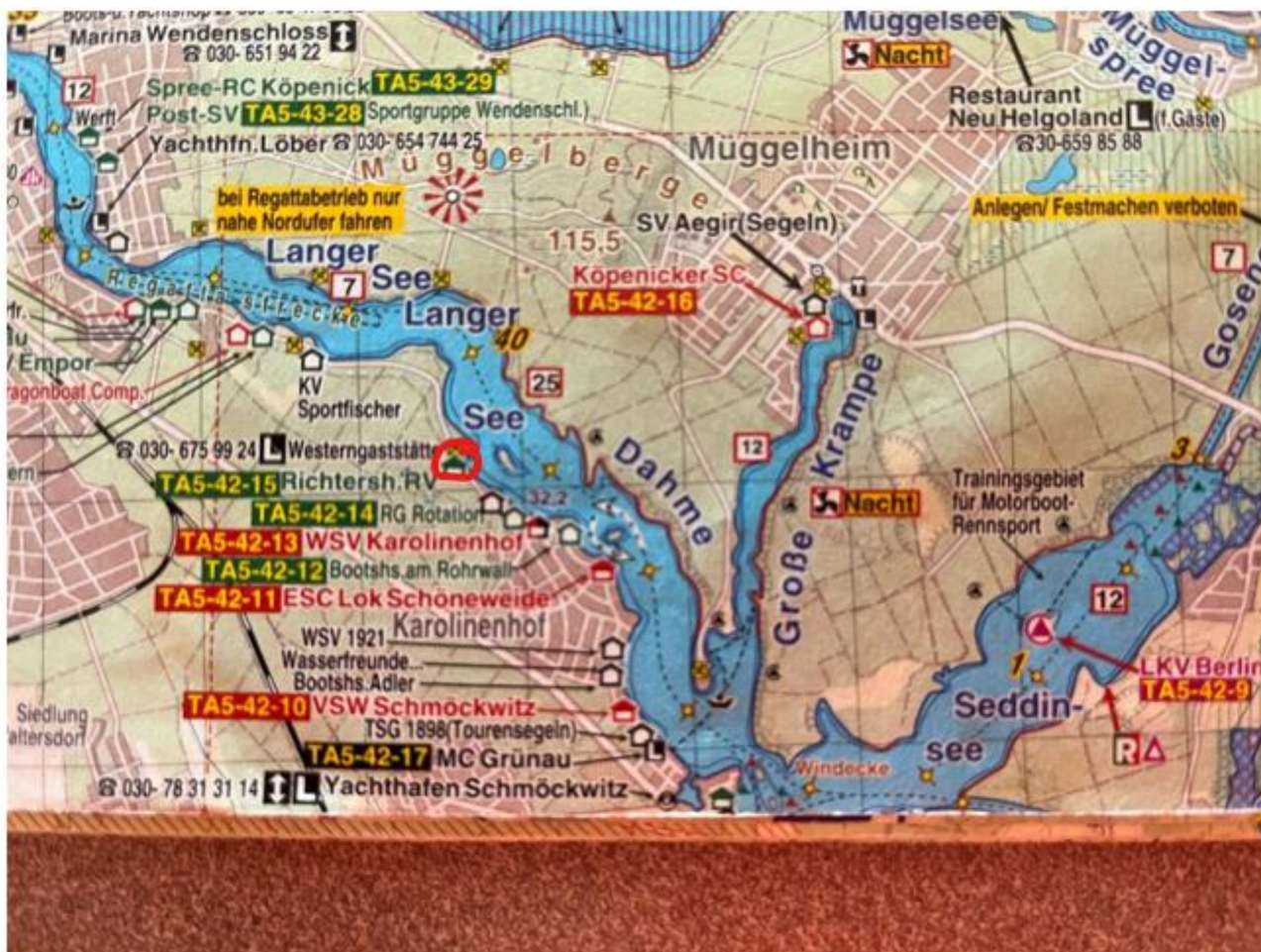

Udsigten fra klubhuset

Klubbens bådshal, hvor "vores" to'er og firer lå

Men nu skulle der roes. I hvert fald var tre af os med på det; godt at vi havde to'eren. Ricki, Karin og Andrea tog en prøvetur. Vi skulle ro syd over på floden [Dahme](#) og så ind i [Große Krampe](#), der endte blindt. Karin styrede dog forbi indmundingen, og så tog vi en tørn omkring en ø, hvor lastprammene lå parkeret. Herefter retur, lidt ind i den blinde gren og retur til roklubben. I alt en tur på otte km, hvor vi fik føling med båden, der var noget mere livlig, end vi var vandt til. Men sikke en oplevelse vi havde på vandet. Det var lørdag, solen skinnede fra en klar, blå himmel, og det var varmt. Her var sommer på fuld udblæsning. Alt, der kunne flyde, var på vandet. Der var SUP'er, gummibåde, motorbåde, sejlskibe, robåde, kajaker og ikke mindst maaange husbåde, den ene mere kreativ designet end den anden. Vi mødte en husbåd med et telt på, en husbåd med en campingvogn uden hjul, flydende stuer og køkkener, store sofaer på bådene, rutsjebaner, grill, parasoller, ja, kort sagt, alt, som man kunne tænke sig.

Binger Loch på tur med Karin, Ricki og Andrea

Efter denne farverige oplevelse tog vi alle med sporgvognen til [Schmöckwitz](#), modsat retning af Grünau, hvor Ingo og Susanne, dem der var hos os i Frederikshavn sidste år, havde bestilt et bord til os hos en Italiener. For at få lidt motion, og for at spare på vores dyrkede billetter, gik vi tilbage, efter at have indtaget et godt italiensk måltid; 3,5 km, 45 minutter. Vejen var nem at finde, vi fulgte bare sporgvognsskinnerne.

I klubben prøvede vi den nyindkøbte vin og øl, inden vi gik træt og fulde af oplevelser til køjs.

Til søndag havde vi planlagt den "Store Umfahrt", en tur på 30 km over [Müggelsee](#). Vi tog afsted ved 10-tiden. Andrea konstaterede, at Berlinererne fortsat sover længe i weekenden. Men det gjorde hun også selv. Hun havde set en del bøjer i det fjerne, men glemte alt om dem, da vi nærmede os. Godt gemt bag mandskabet brede skulderne, dukkede de lige pludselig op. "Se til årene på styrbordside!" kom for sent. Ricki på etter pladsen fik væltet bøjen. Heldigvis gik de andre årer og bøjer fri, og også Rickis åre overlevede. Nu vågnede Andrea vist også op; men sikken forskrækkelse vi alle fik. Bøjen blev i øvrigt liggende på vandet; den havde fået en ordentlig dask. Dagen efter kunne vi konstatere, at en venlig sjæl havde rejst den igen.

"Vores firer: Hummel Hummel"

Tidlig søndag morgen på Seddinsee: Torben, Kim, Karin og Ricki

Der var ikke samme liv på vandet som dagen før. Lørdagens musik fra øen overfor roklubben var forstummet, og kun få både var på vandet. Susanne fortalte senere, at de, da de var yngre, gerne tog til fest på øen og så svømmede tilbage igen. Dagen efter puttede de pengene i badetøjet og svømmede over for at betale og hente båden.

Vi roede nu igen syd på, samme vej som dagen før og derefter øst på. Her var der en del 420'er på vandet, der gjorde sig klar til dagens kapsejls. Længere hen kunne vi se en mand med en fiskestang stående på vandet. Tættere på viste det sig, at han havde et eller andet flydende under sig og også en stol på dette hjemmelavede arrangement.

Große Umfahrt

Pause, inden vi roede ind i kanalen

For enden af den sø, vi nu roede på, kom vi ind i en kanal. I mellemtiden var der kommet nogle enkelte både på vandet, og vi fulgtes i stille tempo. For enden af kanalen drejede vi så mod nord. Det var blevet middag, og vi måtte manøvrere i det snævre farvand mellem mange både. Samtidig skulle vi suge indtrykkene fra land, hvor folk nød søndagen, til os. Der var liv overalt. Nu kunne vi alle nyde synet af de mest opfindsomme bådkonstruktioner, musik fra husbådene, plæneklippere fra land og ikke mindst de larmende og stinkende motorbåde. Endelig frem ved Müggelsee, blev der lidt mere stille og langt mere plads til os alle. På grund af dykkerarbejder i søen, skulle motorbådene holde sig til sejlrenden. Der ligger fortsat mange bomber i søen, som man gerne vil få lidt styr på. Dejligt, så havde vi masser af plads til at boltre os udenfor sejlrenden. Vi mødte en SUP'er, der svømmede bag ved sit SUP-board, mens vi kunne høre husbådenes musik fra sejlrenden. Søen har en længde på 4,3 km og en bredde på 2,6 og et strandbad i den nordøstlige del. I det hele taget, var der flere "Strandbäder" rundt omkring og enkelte også til FKK, Freikörperkultur, det vil sige til nøgenbadning.

På vej til Müggelsee

Sidste del over Müggelsee

Inden vi forlod "Großer Müggelsee", nu i vestlig retning, kom vi forbi en optimistregatta. Åbenbart var der også endestation for nogle "Fahrgastschiffe", turbådene, her på søen. Nu måtte vi også holde øje med de store skibe.

Vi havde fået fortalt, at der lige efter vi havde krydset Müggelsee, skulle ligge Ägir Ruderverein Berlin, hvor vi kunne lægge til og spise. Da vandet hos nogle roer stod højt, var det på tide, at vi kunne lægge til. Heldigvis kunne vi finde klubben uden problemer. En damefirer, en meget smal udgave, havde lige lagt til, og vi fik lov til at fortøje på den anden bro. Desværre havde restauranten lukket, åben kun onsdag til lørdag. Underligt, at de ikke har åben en søndag. Vi fik besøgt toiletterne, fyldt vandflaskerne op og rettet kroppen ud. Damefirere havde trænet hårdt og mandskabet var nu lidt træt, hvorfor de gerne vil have en hånd med at få lagt båden op på øverste hylde. Det var næsten kun Torben, der kunne nå så langt op. Vi fik at vide, at der var byfest, hvor vi kunne finde en del madboder, men der var også forskellige restauranter i nærheden og i øvrigt også Friedrichshagener Ruderverein cirka 100 m væk. Der var der også en restaurant, der måske havde åbent.

Berlin Ruder Club Ägir

Vi fik vist deres ”hemmelige” port, hvor vi senere kunne komme ind igen. Den nævnte roklubs restaurant havde åben, og vi fik dejlige pladser på terrassen med udsigt til vandet. Det var så varmt, at alle ville sidde i skyggen. Da chefen ikke tillod omplacering af bordene, måtte vi sætte os alle på samme side af bord. Ikke så ringe, for så kunne alle nyde den flotte udsigt. Der susede både hydroflyer (elektriske surfboards), SUP’er, optimistjoller, der blev slæbt hjem efter endt kapsejls m.m. forbi.

Andrea prøvede at forklare, at ”[Berliner Weiße mit Schuss](#)”, var ”et must” på en så varm sommerdag. Sagen var bare den, at servitricen, tydeligvis en vikar, havde en anden opfattelse af, hvad ”[Weiße mit Schuss](#)” er. Hun blev ved med at kalde dem for hvid-grøn eller hvid-rød og så dem med Schuss. Chefen måtte spørges (altid vigtigt i Tyskland med at stole på sin chef) og ifølge ham, var hvid-grøn og hvid-rød øl med sirup, mens dem med Schuss var med kirsebærlikør. Det endte med, at vi bestilte en af hvert. Sidebordet gav os i øvrigt ret i, at chefens definition måtte være hans egen. Det hedder altid med Schuss, uanset, hvad det er, der skydes i øllet.

Mættet og lettet gik det nu tilbage til Ägir, og her overtog Karin styrmandssædet efter Andrea. Hun måtte nu manøvrere mellem alle både, originale husbåde, den ene mere original end den anden, turskibe, hydroflyers, flydende brædder, med eller uden en fisker på, ja, og ikke mindst badende gæster. En svømmer skulle absolut krydse farvandet i fin crawlstil med bøjse, mens en anden kun havde lige hovedet over vandet. Mens mændene øjnede nogle nøgne kvinder i vandet, så Karin og Andrea en flot, slank, solbrændt, splinternøgen mand, der stod oprejst på sin sejlbåd, med foden på styrepinden. Kim havde for længst opgivet at finde ud af sikkerhedskravene til bådene, og helt opgivende kom der bare et suk fra ham med kommentaren ”her må man alt”. Samtidigt blev han så forelsket i både farvandet og de farverige husbåde, at Flemming snart vil få et ønske om, at klubben burde købe en husbåd i Berlin. – Nu er han advaret.

Udsigten fra restauranten

Karin styrede os sikkert hjem, uden at nogen svømmer hverken fik båden eller årene i hovedet og også uden at nedlægge flere bøjer. Aftenen gik med brød og pålæg, øl og vin og et spil super yatzy, som Karin vandt.

Mandag, igen en dejlig varm sommerdag, startede roligt. Torben og Kim gik på indkøb til Schmöckwitz, frem og tilbage 7 km, Karin og Andrea nød solen, Andrea svømmede en tur i vandet, og Ricki var blevet indfanget i sit dynebetræk. Vi skulle have roet kirkebåden 11 km ind i byen, en båd, der dagen før vores ankomst var blevet brugt til et bryllup, men desværre blev den allerede roet af andre om søndagen, inden vi nåede tilbage fra den "Große Umfahrt". Til gengæld havde Ingo arrangeret en tur i en otter.

Kirkebåden

Fire medlemmer fra den tyske roklub stod klar til afgang kl. 13.00. Alle fire havde også været i Frederikshavn sidste år. Ingo, hans kone Susanne, Dieter og Siegfried tog sammen med os fem på en 13 km tur til en restaurant ved en sluse. Vi skulle have lagt til i Ruderclub Königs Wusterhausen, men der var ingen og vi skulle jo ud ad deres port, for at komme til restauranten, hvor Ingo havde reserveret et bord til os. Det blev så til en liggeplads direkte ved slusen, selv om der stod "Lebensgefahr" på skiltet. Vi havde nu udlæggerne mellem os og væggen. Lidt crazy at gå fra bord, men det gik. Retur gik også, selv om vi nu var godt mæt af den gode mad.

At suse af sted i en otter er en ren fornøjelse. 13 km er ingen sag, det går bare stærkt. Dog havde vi lidt udfordringer med at følge samme takt, vist ikke et ukendt fænomen for Frederikshavnerne, men her var det jo afgørende at holde takten. Ingo blev lidt utålmodig undervejs og måtte forklare flere gange, at man bedst roer i takt. Han insisterede på, at vi satte bladene ind samtidigt, trækker dem hurtig gennem vandet og ruller så laaaangsomt tilbage til udgangsstilling. – Ja, ja, letter sagt endt gjort.

Venstre: Susanne tog billedet af otter-besætningen (ikke nemt at få alle med på billedet)

Højre: Tur med otteren til slusen og restaurant i Königs Wusterhausen

Mens vi øvede og prøvede at ramme takten, mødte vi nogle unge ungdomsroer i henholdsvis single scullere, dobbeltscullere og en firer gig med en meget ung styrmand. Trænerne var i henholdsvis single scullere og motorbåde. Senere fik vi at vide, at disse cirka 20 ungdomsroer blev trænet af en professionel træner, som tre klubber betalte til. Tidligere har der været mange flere ungdomsroer, og man var meget bekymret for fremtiden.

Otter-mandskab: Torben, Karin, Dieter, Ingo, Susanne, Andrea, Kim, Siegfried og Ricki

Efter denne dags oplevelse fik vi hygget lidt mere med tyskerne, indtil de tog hjem. Siegfried blev dog, da han har et værelse i klubben; i øvrigt noget, som flere medlemmer har. Han fortalte, at de for 20 år siden fik revet det gamle klubhus ned og genopbyggede det med ham som byggeleder. Alle medlemmer, den gang 150, i dag kun 120, skulle tage en uges ferie for at hjælpe til. Billederne fra projektet kunne ses i klubhuset. Et hus ved siden af, der blandt andet indeholder sauna og motionsrum, blev bygget for 13 år siden.

Vi spillede igen yatzy, som Andrea vandt, og Siegfried gav adskillige Fernet Brancas. Vi gik træt og mæt af dagens indtryk i seng.

Tirsdag havde vi planlagt den lille rundtur, "Kleine Umfahrt". Vejret skiftede nu fra sommer med sol og varme til efterår med markant lavere temperaturer og regn. Regnen skulle for alvor først sætte ind omkring 14-tiden, hvorfor vi var tre, der tog chancen med denne tur på 21 km. Ricki sov, Torben passede sine ødelagte rohænder, og vi andre tog afsted i båden "Binger Loch". Den var fortsat noget livlig. Karin og Andrea kendte båden fra om lørdagen og Kim måtte lige vænne sig til den. Derefter gik det bare derudaf. Først samme vej som dagen før, under broen og hen til Y-krydset. Her fortsatte vi nu i den østlige del af farvandet. Det var også lige her Siegfried havde fortalt os, at vi kunne lægge til og skifte styrmand. Karin skiftede nu med Kim, der skulle styre resten af vejen. Andrea holdt sig fra at styre. Der skulle jo nødtigt nedlægges flere bøger.

Det havde ikke rigtig regnet endnu, kun nogle få dryp. Vi fortsatte nu over en sø, der snoede sig lidt, indtil vi til sidst kom til en ø, der delte farvandet. Der var masser åkander på den smalle side, som vi så undgik. Vi passerede flotte haver, huse m.m., men stort set ingen sejlbåde på vandet. Til sidst nåede vi endelig frem til [Spree-Oder Kanal](#), der førte os tilbage til stedet, hvor der om søndagen blev holdt regatta med 420 sejlbådene. Kanalen forbinder Spree med Oder, og lige der, hvor vi drejede mod nordvest, lå en sluse i den sydøstlige ende. Kanalen har en samlet længde på cirka 86 km, hvor vi fik lov til at ro på det sidste stykke. Den var ufattelig kedelig. Den var lige, ingen sving, kun skov til begge sider og ingen trafik. Regnen havde nu sat ind, hvilket ikke gjorde kanalen mere tiltalende. På vej hjem kom vi så forbi opsamlingspladsen for prammene, forbi en stor arbejdsbåd, der manøvrerede frem og tilbage, så at Kim dårlig viste, hvilken retning han skulle styre, og noget sidevind var der også kommet til. Karin og Andrea havde den fordel, at de kunne holde varmen ved at ro, mens Kim frøs og rystede og håbede, at damerne kunne ro noget hurtigere. Vi prøvede det bedste vi havde lært. Andrea tænkte på sit regntøj, der lå tørt og sikkert i posen i båden bag styrmanden. Godt det ikke blev vådt. 😞

Efterhånden som vi nærmede os roklubben, blev flylarmen højere og højere. De andre dage var vi ret træt af larmen, men lige nu, var vi glade. Jo mere flystøj, des tættere var vi målet. – Flyene fløj direkte hen over klubhuset, hvor de havde 7 km tilbage til lufthavnen. Der var en konstant brummen i luften.

Godt gennemblødt landede vi til sidst i roklubben. Siegfried tog i mod, hvormed Kims plan om hurtigst muligt at forsvinde under en varm bruse gik i vasken. Båden op via rullen, alle mænd/kvinder løftede båden på skamlerne, gjorde den rent, tømte den for regnvandet, for derefter at vende den på hovedet og bære den ind på hylden i hallen. Lige pludselig blev vi meget taknemlige og glade for vores bådsvogne og slisken derhjemme.

”Wasserschutzpolizei” på kontrolfart – skønt job at have

Kleine Umfahrt

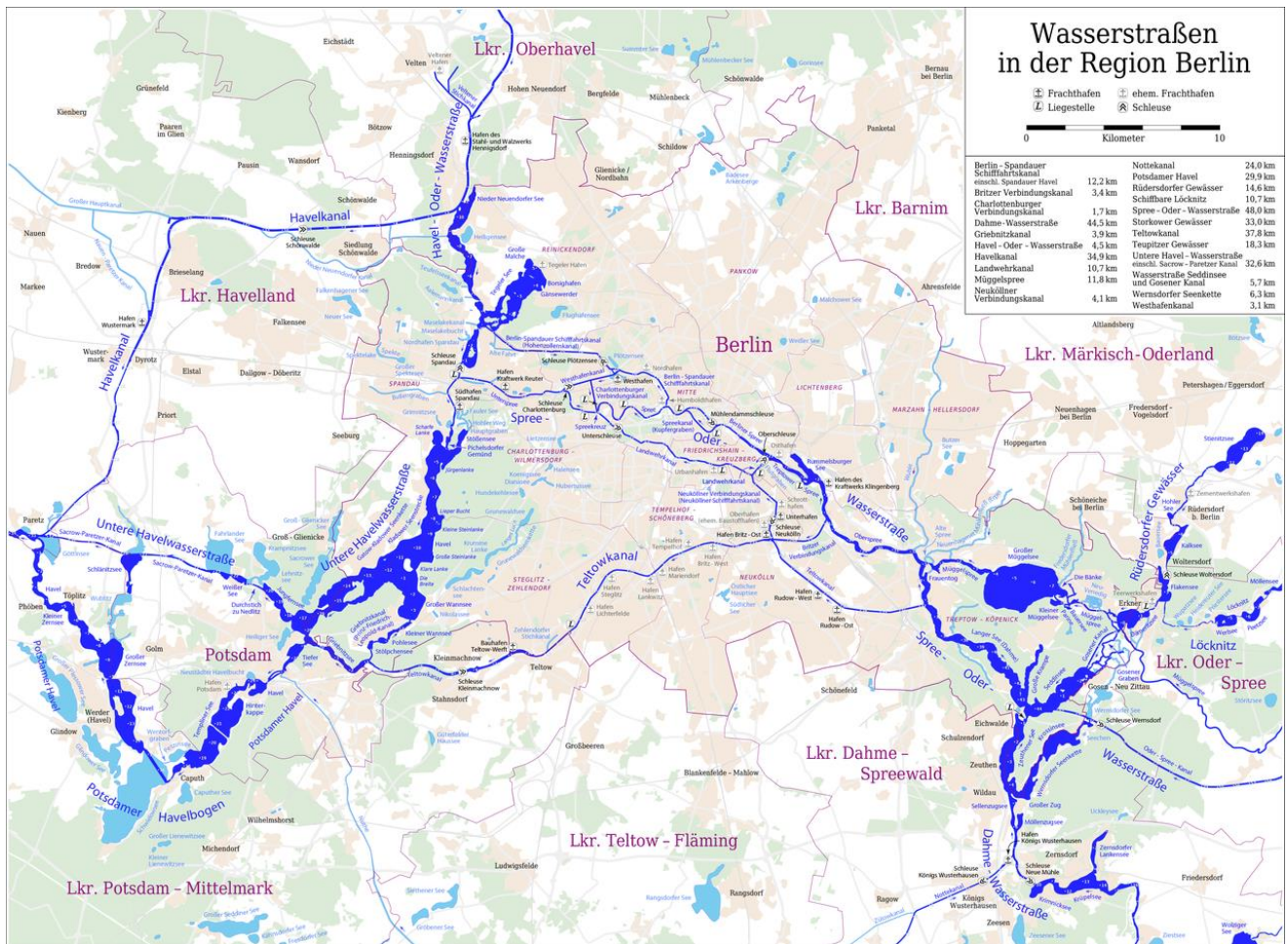
Efter et varmt brusebad var vi klar igen. Der blev fyret op i brændeovnen og solen begyndte at skinne. Siegfried tog nu videre til jernbaneklubben, for at ro der. Ricki var taget i byen, og vi andre slappede af, skrev på denne artikel og spekulerede over aftensmaden. Valget faldt på en vietnamesisk restaurant i Schmöckwitz. Der skulle brændes nogle sporvognstickets af, og derfor gik vi kun den ene vej de 3,5 km til restauranten, men tog sporvognen hjem igen. Ricki var fortsat i byen, et sted ved et ølbryggeri omkring Alexanderplatz. Vi andre fik rigtig god mad, store velsmagende portioner til fornuftige priser og en gratis blommesnaps til at skylle det hele ned med.

Stegt and til en person

Tilbage i klubben tog Frank imod os. Det var ham, der havde stået for e-mailkorrespondancen inden turen. Yatzy var fundet frem, men Frank vil gerne fortælle om roturene, som man har i Tyskland for alle roklubber. Han havde weekenden før været til vandrerotur i Regensburg, hvor han roede på Donau med høj vandstand. Vandet var nu på vej videre, hvilket dog medførte en del strøm. Han nåede i en firer op på 12 km/h. Sikke en fart.

I Berlin arrangeres også standerhejsning og standerstrygning for alle roklubber i byen. Fantastisk med det samarbejde de har. Derudover er der ture på Elben, fra den tjekkiske grænse og helt hen til Nordsøen; 600 km på en uge. Berlin rundt finder sted en gang om året, hvor ingen både med motor må sejle, heller ikke turbådene. Nogen tager turen to gange samme dag, hvilket så giver 140 km på kontoen. Tja, disse vilkår kan vi andre jo kun drømme om. Tænk at kunne lave noget sammen med vores naboklubber bare en aften, eller ro et sted hen til standerhejsning eller standerstrygning, holde en stor fest og så ro hjem igen.

Vandveje i hele Berlin og omegn

Kilde: Wikipedia: [Karte der Berliner Wasserstraßen - Berlin - Wikipedia](#)

Der blev fortalt meget, mens Kim og Tørben gik til køjs inden der kom tre roer ind i buldrendes mørke, cirka ved 22-tiden. De havde været ude at ro, selv om der ikke er lys på bøjerner, ruserne m.m. De fik også cuttet nogle stænger ved en ruse, der var ny. Den kendte de jo ikke. Bad luck for fiskeren.

Karin gik i seng og Andrea skulle nu høre noget om Nord Stream 2, Angela Merkel, Olaf Scholz, migranterne og andre aktuelle politiske emner. Alle støttede Angela Merkel og kunne ikke forstå Olaf Scholz' politik. Angela Merkel kunne sætte folk på plads, det kan Olaf Scholz ikke. "Heute-Show" var vi alle enige om, er fantastisk (en comedy hver fredag aften i ZDF, hvor aktuelle emner får et satirisk snit og Danmark ikke sjældent bliver nævnt som positivt eksempel). Snakken faldt også på lufthavnen. Den havde været undervejs i mange, mange år. Den ene forsinkelse efter den anden. De kan godt konkurrere med vores sygehusbyggerier. Kort fortalt, så havde Berlin jo i alt fire lufthavne, en i den franske sektor, en i den engelske, en i den amerikanske og så en i den sovjetiske. Da de tre første alle lå inde i byen, blev der satset på den sidste som den eneste i Berlin. Efter murens fald skulle Berlin Schönefeld derfor udbygges. Det første skridt var placeringen af lufthavnen. Skulle den ligge samme sted som før, eller kunne man ikke med fordel flytte den 30 km syd for Berlin? En flytning vil betyde, at den kommer til at ligge i delstaten Brandenburg. Det kunne politikerne i Berlin ikke acceptere. De vil have den tæt på bygrænsen. Skidt for befolkningen, men sikkert godt for politikernes ego i Berlin.

Næste udfordring, hvad skulle det koste? Politikerne hentede tilbud ind, men de måtte ikke ligge over € 2,3 mia. Den store tyske entreprenør ”Hochtief” estimerede byggeriet til € 2,8 mia., lavere pris var urealistisk ifølge deres analyse. Resultatet blev, at politikerne gik deres egen vej. De vil bygge selv. Som vi alle ved, så er det, med at lade politikerne tage ansvaret for et så stort byggeri, ikke altid den bedste løsning. I hvert fald havde man brugt godt 14 år senere over 8 mia. €, og samtidigt må der ikke være flytrafik mellem kl. 23.30 og kl. 5.30. Alt dette kunne man have undgået ved at flytte lufthavnen udenfor Berlin og lade professionelle stå for byggeriet. – Dette var i hvert fald tyskernes forklaring og frustration over flylarmen.

Det var nu blevet midnat og alle havde forladt klubben. Andrea ventede på Ricki, der var på vej hjem og ikke havde nogen nøgle med.

Onsdag var afrejsedag. Det våde tøj var endnu ikke blevet tørt, hvorfor yderligere roture blev aflyst. Der skulle pakkes, gøres rent, smøres madpakker af de sidste rester, og bådene skulle synes. Thomas godkendte både værelserne og bådene, og så måtte vi rejse hjem. Karin og Andrea havde om lørdagen set tyske julekager i REWE, så de skulle købes. Mændene var utålmodige og tog videre til lufthavnen. Der mødtes vi alle. Kim havde forsøgt sig med en ”Currywurst” efter Karins anbefaling, men den faldt ikke i hans smag. Karin, Andrea og til sidst også Ricki fandt til gengæld en prøvebar i lufthavnen; Cointreau, gin, Metaxa, cognac m.m. i forskellige blandinger. Alligevel nåede vi alle flyveren og kom sikkert hjem.

En god tur, som vi sent vil glemme.

Torben, Ricki, Kim, Karin og Andrea

Kilde: Wikipedia: [Currywurst](#) – Wikipedia